

skal altsaa skiftes til at være Aktor eller Defensor. Der begaas nu en Forbrydelse, og der fremstilles en Person, som mistænkes for Forbrydelsen. Han bliver anbragt paa Forhørsstolen, d. v. s., han maa staa ret op i Timevis uden at faa den Lempelse, som en Stol eller Bænk er for den Mand, der skal eksamineres, og sammen med ham kommer saa hans Defensor. Det, at Defensor kommer, er noget nyt, og jeg skal tilføje, noget godt; det er absolut noget godt. Men hvad vil Resultatet blive? Er denne Defensor en energisk Mand, der paa ethvert Punkt søger at holde Forhørsdommeren til Ilden — og det er hans Pligt at gøre det —, vil han gøre Dommeren til Part i Sagen, ganske paa samme Maade, som Forhørsdommeren nu er Part i Sagen. Dommeren skal nemlig fremskaffe et Resultat; han bliver ikke den upartiske Mand overfor den anklagede, uafhængig den forhørte, saaledes som han vilde blive, hvis en offentlig Anklager traadte ind ad Døren med den anklagede, præsenterede ham for Dommeren, der hidskaffede en Defensor for ham, og sagde: Her er en Mand, som jeg paa Grund af de og de Omstændigheder mistænker for at have begaaet den og den Forbrydelse. Der vilde Anklageren staa som Angriberen, Defensor, der var til Stede, vilde staa som Forsvarer, og Dommeren vilde staa som den upartiske Trediemand, der havde at gøre Ret og Skel. Dette udelukker man nu Dommeren fra; thi Dommere er Mennesker som alle andre, og hvis Dommeren, hvor en energisk Defensor tager sit Parti for den Anklagede, ikke gaar strengt frem, faar han i Virkeligheden ikke noget Resultat ud af sin Undersøgelse. Maaske en skyldig kommer til at slippe fri, maaske er det en uskyldig; det er ikke godt at vide; men Dommerens Stilling gøres mindre god derved, og den anklagedes Stilling er ikke saa god, som den kunde være, hvis Anklageprincippet gennemførtes.

Skal vi nu have Retsplejereformen gennemført, lad os da prøve, om vi ikke kunde ordne den civile Retspleje paa den af mig antydede Maade, som allerede i sin Tid var antydet af gamle Alberti for mange Aar tilbage, nemlig ved at overføre Sø- og Handelsrettens Procedure til alle civile Sager. Det har ikke før været mig klart, hvorledes det kunde gøres; men at det nu kan gøres og kan gøres med en minimal Ulejlighed og en minimal Bekostning, det ser jeg ganske klart. Det kan gøres, og der burde rimeligvis forsøges ad den Vej. Men hvad den kriminelle Retspleje angaar, vil jeg bede de Herrer lægge Dem paa

Sinde, hvad det er, det gælder om, naar vi skal have en Retspleje med det uhyre store Apparat, med den uhyre store Ulejlighed og den meget store Bekostning, der her bliver Tale om. De Par Millioner, det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) forleden Dag var bange for, vil rimeligvis langt fra forslaa; ja, det er ikke godt at sige; Justitsministeren mener det; jeg mener ikke, det vil forslaa. Naar jeg ser paa, hvad enkelte store Sager koster i Norge, Sager, som henede under Inkvisitionsmetoden kunde afgøres for 100 Kr. eller saa, medens de dér koster Snese Tusinder af Kroner, har jeg ikke Tro paa, at det bliver billigt. Men Billigheden er ikke for mig Hovedsagen. Hovedsagen er, at vi giver vore Penge ud til nogen Nytte, og at vi gør Borgerne Ulejlighed til nogen Nytte og ikke lader Delinkventen eller den mistænkte i Stikken, men giver ham alle de Kauteler, han kan gøre Krav paa.

Der er blevet talt om en ny Straffelov. Der havde været Tid nok til, hvis den højtærede Justitsminister syntes om det af Kommissionen fremsatte Udkast, allerede nu at forelægge det her i Tinget, og i den Omstændighed, at den højtærede Justitsminister ikke har forelagt dette Straffelovudkast endnu, ser jeg en bestemt Tilkendegivelse fra Justitsministerens Side af, at dette Straffelovudkast ikke bliver Ministerens Udkast. Det er jeg glad ved; thi jeg regner dette Udkast saa langt fra at være et Fremskridt, at det tværtimod vil være som en evigt virkende Maskine til at skaffe Folk Fortræd og Straf, og saa langt fra at afhjælpe de Mangler, der er ved den nuværende Straffelov, skaber det en Mængde nye Forbrydelser, en Mængde nye Straffe og en Mængde ulykkelige Mennesker i Samfundet. Og det skulde dog være en Straffelovs Maal at straffe saa lidt som muligt, selv om man saa ogsaa, naar man straffer, straffer føleligt. Thi det er et stort Tab for en Nation, at mange Mennesker gaar rundt med den sorte Kokarde, og det er vanskeligt for dem, naar de først en Gang har været i Berøring med denne Kokarde, atter at blive nyttige Borgere i det næringsdrivende Samfund og genvinde deres Medborgeres Tillid og Agtelse.

Jeg skal nu gaa over til det andet Emne, nemlig Fiskeriet i Øresund. Det er noget, jeg har talt om og arbejdet for for Aar tilbage, men det gik i Staa i sin Tid paa Grund af de Katastrofer, vi oplevede her i Landet. I den nordlige Del